

ಕಪಟ ಸನ್ಯಸಿ

ಕೃಷ್ಣಾರ್

■ ಎ.ಎಸ್. ಚಂದ್ರಪ್ರಭ

ಒಂದು ನದಿಯ ಬಳಿ ಇದ್ದ ದೇವಸ್ಥಾನದ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಕಪಟ ಸನ್ಯಸಿ ಇದ್ದನು. ತನ್ನ ಕಪಟ ವೇರಾಗ್ರದಿಂದ ಸುತ್ತ ಮುತ್ತಲಿನ ಜನಗಳಿಗೆ ಮೊಡಿ ಮಾಡಿ, ಇವನು ನಿಜವಾದ ಸನ್ಯಸಿ ಎಂದು ನಂಬಿಸಿದ್ದ.

ಒಮ್ಮೆ ಅವನು ಮೌನ ಪ್ರತ ಆಚರಿಸುವೆನೆಂದು ಫೋಣಿಸಿದ. ಎಲ್ಲರೂ ಒಹ ಗೌರವದಿಂದ ಅವನಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ. ಹಳ್ಳಿ, ಹಂಪಲು, ಧಾನ್ಯ, ಹಾಗೂ ಧನವನ್ನು ಅರ್ಪಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವನು ಅದರ ಒಹಳಷ್ಟು ಭಾಗವನ್ನು ತಾನು

ಇಟ್ಟಿಕೊಂಡು, ಮಿಕ್ಕಿದ್ದನ್ನು ತನ್ನ ಜೊತೆ ಇರುತ್ತಿದ್ದ ಕಪಟ ಶಿಷ್ಟರಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದ. ಪಾಪ ಕೆಲ ಮೂರ್ಚಿರು ಹಾಗೂ ತೀವ್ಳಿಕೆ ಇಲ್ಲದವರು ಇವನು ನಿಜವಾದ ಸನ್ಯಸಿ ಎಂದು ನಬಿ ಸೇವೆ ಮಡುತ್ತಿದ್ದವರಿಗೆ ಅಳಿಷ್ಟು ಕೈಗೆ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದ.

ಒಮ್ಮೆ ಇವನ ಮೌನಪ್ರತ ಸಮಯದಲ್ಲಿ, ಆ ಮಾರ್ಗವಾಗಿ ಬಂದ ಒಬ್ಬ ಧನಿಕವರ್ತಕ ತನ್ನ ಮಡದಿ, ಮಗಳೊಡನೆ ಇವನ ಬಳಿ ಬಂದು ಗೌರವದಿಂದ ನಮಸ್ಕರಿಸಿದ. ಪರ್ವತ ಮಗಳ ಸೌಂದರ್ಯಕ್ಕೆ ಮಾರು ಹೋದ ಕಪಟ ಸನ್ಯಸಿ ಅವಳನ್ನು ಮಡುವೆಯಾಗಲು ಬಯಸಿದ. ಆದರೆ ಸನ್ಯಸಿಯಿಂದ ಹೇಳಿಕೊಂಡ್ದ ಅವನು ಹೇಗೆ

ಕೇಳುವುದು? ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಒಂದು ಕುಟೀಲ ಉಪಾಯ ಹೂಡಿದ.

ನಮಸ್ಕರಿಸಿದ ಪರ್ವತಕನನ್ನು ಹೋರಿಗೆ ಕರೆದು, ಇವನಿಗಾಗಿ ಮೌನವನ್ನು ಮುರಿದಂತೆ ನಟಿಸಿ ಹೇಳಿದ, ‘ಸ್ವಾಮಿ, ನಿಮ್ಮ ಮಗಳ ಒಹಳ ನಡೆಯಷ್ಟು ಅವಳಿಂದ ನಿಮಗಿರುವ ಅರ್ಪಣ್ಣಾ ಹೋಗಿ ಬಿಡುತ್ತದೆ.’ ಸನ್ಯಸಿಯ ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಪರ್ವತಕನು ಚಿಂತಿಗೊಳಿಗಾದನು. ‘ಈಗೇನು ಮಾಡುವುದು’ ಎಂದು ಅವನನ್ನೇ ಕೇಳಿದಾಗ ಕಪಟ ಸನ್ಯಸಿ ಈ ರೀತಿ ಮಾಡಲು ಹೇಳಿದ.

‘ನಿನು ಮಗಳಿಗೆ ನಿಡ್ಡ ಬರುವ ಜೀವಧಿಯನ್ನು ಹಾಕಿ, ಒಂದು ಮರದ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಮಲಗಿಸಿ,